

игритъ си събиратъ помощи отъ населението. Презъ това време тѣ се подчиняватъ безпрекословно на своите началници и на редъ строги правила, нѣкои отъ които иматъ дори воененъ характеръ, отъ отдавна минали времена. При среща съ друга подобна дружина, едната отъ тѣхъ, която се чувствува по слаба, съ редъ унизителни за нея знакове на покорностъ, признава превъзходството на другата. Въ повечето случаи обаче, се завързва бой, въ който падатъ и жертви, за което свидетелствуватъ множество пръснати русалски гробища.

Следъ завръщането си въ селото, въ последния погански денъ, дружината отива право въ черква, дето свещеникът имъ четель молитва, а на другия денъ колятъ овенъ за курбанъ, гощаватъ се и се веселятъ.

З М Е Й О В Е

Змейоветъ сѫ свърхочовѣшки сѫщества, които хората макаръ и да си ги представляватъ съ всички при-
сѫщи на човѣка естествени потребности, въ действител-
ностъ се различаватъ отъ хората по своя строежъ: гла-
витъ имъ сѫ змейски, тѣлото имъ е покрито съ люспи,
иматъ криле, та могатъ да хвърчатъ надалечъ, и че-
тире крака, приличащи на гущерски. Тѣ обладаватъ го-
лѣма сила, но не злоупотребяватъ съ нея въ вреда на
хората безъ особени причини, а напротивъ често имъ
биватъ полезни.

Живѣятъ змейоветъ въ пещери на високи камени-
сти върхове изъ планините, отъ дето слизатъ по ни-
вите, лозята и ливадите, да пазятъ синорите имъ и да
гонятъ ламите, съ които жестоко воюватъ, пазейки хор-
ското добро. Тѣ иматъ жени и деца, змеици и змий-
чета, които живѣятъ заедно съ тѣхъ въ пещерите. Не
сѫ обаче твърде вѣрни въ съпружеския си животъ и,
споредъ народните пѣсни и приказки, често задирватъ
селските хубавици, грабятъ ги и ги отвличатъ въ пла-
нините, гдето ги държатъ отдѣлно отъ семейните си
свѣрталища. Но и самите змеици не сѫ примерни съп-
руги и често спохождатъ селските момци. Понеже тия
похождения не сѫ доброволни отъ страна на просто-
смѣрните, то тѣ гледатъ по всѣки начинъ да се отър-
ватъ отъ насилиниците си, като имъ даватъ да пиятъ со-